

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความหมายของมนุษย์ ทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันทั้งในด้านความคิดและความต้องการ ความสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข ดังที่ ศรีสุภา จริยากุล (2525: 6) ได้กล่าวว่า ". . . การที่มีภาษาของเราเองเช่นนี้ทำให้การสื่อสารระหว่างคนในชาติไม่มีปัญหา เพราะมีภาษาช่วยสื่อความหมาย ความคิด ความรู้ และความเข้าใจให้เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน . . ."

ชาติไทยเป็นชาติที่เก่าแก่ดำรงเอกราชเป็นเวลานาน เรามีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างคนในชาตินับเป็น เวลาพันปี ทำให้เกิดความเข้าใจตรงกัน เกิดความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และยังแสดงถึงเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้ประดิษฐ์ขึ้น ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2525: 1-2) กล่าวว่า

. . . ภาษา เป็นวัฒนธรรมแขนงหนึ่ง และภาษา เป็นระบบสัญลักษณ์ที่ใช้สื่อความหมายระหว่างผู้ส่งสาร และผู้รับสาร ภาษาไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสมไว้ และถ่ายทอดสืบต่อกันมาจนถึงคนไทยรุ่นปัจจุบัน เป็นที่น่าภาคภูมิใจยิ่งนักที่เรามีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ใช้สื่อความหมายกันได้ทั่วประเทศ. . .

จึงเป็นความภาคภูมิใจและเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่จะดำรงรักษามรดกทางวัฒนธรรมคือภาษาไทยไว้ตลอดไป สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์ทรัพย์ (2523: 1) ได้กล่าวถึงความภาคภูมิใจของคนไทยต่อภาษาไทยว่า ". . . ประเทศไทยเป็นประเทศที่โชคดีเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงทั้งหลาย เราได้ใช้ภาษาไทยซึ่งแสดงศักดิ์ศรีแสดงความเป็นชาติไทยมาตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบันนี้ นับเป็นสิ่งที่ชาวไทยควรจะได้ภาคภูมิใจ ในความเป็นไทยของเรา เป็นอย่างยิ่ง. . ."

จากความสำคัญของภาษาไทยรัฐบาลจึงกำหนดเป็นนโยบายในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520: 3) ในหมวด 2 ข้อที่ 13 ระบุว่า "รัฐพึงจัด การศึกษาให้ประชาชนชาวไทยทุกคนสามารถใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีในการติดต่อทำความ เข้าใจกัน" จึงกำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรทุกระดับการศึกษา โดยมุ่งให้ ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง สามารถใช้ภาษาไทยในการแสวงหาความรู้ ค้นคว้า วิชาการต่าง ๆ ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการแขนงอื่น ๆ ต่อไป ดังที่ สมพร มั่นตะสูตร (2526: 5) กล่าวสนับสนุนความสำคัญของวิชาภาษาไทยไว้ว่า

. . . ภาษาไทยเป็นวิชาสำคัญยิ่งในฐานะที่เป็นสื่อการเรียนรู้ในวิชาการอื่น ๆ ในฐานะที่ เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ซึ่งแสดงความเป็นชาติ การเรียนการสอนเพื่อให้เกิดความรู้ความ เข้าใจในภาษาไทยจึงจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการเข้าใจภาษาได้ดีทั้งในด้านการฟัง การ พูด การเขียน และการอ่าน ย่อมเป็นสื่อให้เข้าใจวิทยาการอย่างอื่นไปด้วย . . .

วิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มี หน้าที่ผลิตครูและบุคลากรทางด้านพลศึกษา สุขศึกษา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา และ วิทยาศาสตร์สุขภาพ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ดังนั้นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จึงจำเป็นต้องมีทักษะในการใช้ภาษาที่ดี เพื่อจะช่วยให้การถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจให้แก่ นักเรียน หรือแสดงความคิดเห็นโดยการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพ มีทักษะใน การศึกษาค้นคว้า เพิ่มพูนความรู้ นอกจากนั้นจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีในการใช้ภาษาไทย

ดังที่ คาร์ล ดับบลิว บู้ควอลเตอร์ และ ฮาลอร์ด เจ แวนเดอร์ ซวาก (Karl W. Bookwalter and Harold J. Vander Zwaag 1964: 11) สรุปไว้ว่า ผู้ที่จะประกอบอาชีพ เป็นครูพลศึกษาควรมีคุณสมบัติดังนี้ มีแรงจูงใจในการสอน มีความรู้พื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์ ได้รับการฝึกอบรมทางด้านพลศึกษาทั้งความรู้และทักษะกีฬา จนเกิดความชำนาญเฉพาะอย่าง มีความรู้ทางการศึกษา มีการตัดสินใจด้วยตนเอง มีความสามารถในการใช้ภาษา และมีศีลธรรม อันดี นอกจากนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2525: 17) ได้กล่าวสนับสนุนอีกว่า "...คนที่ จะเป็นครูจะต้องเป็นผู้รักภาษาไทย สามารถใช้ภาษาไทยได้ดี มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย รักและ ภูมิใจในภาษาไทย เข้าใจความสำคัญของภาษาไทย เพื่อที่จะถ่ายทอดทัศนคติที่ดีเป็นแบบอย่างใน การใช้ภาษาไทยได้..." และจากการสรุปผลการสัมมนาเรื่อง "ครูยุคใหม่กับการพัฒนาสังคม" ของนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2528: 11-12)

ได้สรุปผลการสัมมนาไว้ว่า . . . ครูจะต้อง เป็นผู้มีความรู้กว้างขวางทั้งด้านความรู้สามัญ ได้แก่ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และความรู้วิชาครู ครูจะต้องรู้วิชาการเหล่านี้ ให้ลึกซึ้ง เพื่อถ่ายทอดให้แก่ นักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ด้านภาษาไทย . . ."

วิชาภาษาไทยจึงมีความสำคัญและจำเป็นในการประกอบวิชาชีพครู เพราะครูจะต้อง เป็นผู้ให้ความรู้อบรมสั่งสอน และเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาไทยแก่นักเรียน ไม่เฉพาะ แต่ครูภาษาไทย เท่านั้น หากแต่ครูภายในโรงเรียนทุกคนควร เป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาไทย รวมถึงครูพลศึกษาซึ่งมีความใกล้ชิดกับนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษาและสุขศึกษา) พุทธศักราช 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษาซึ่งมีหน้าที่หลักในการผลิตครู พลศึกษาและสุขศึกษา จึงได้กำหนดวิชาภาษาไทยเป็นวิชาในหมวดพื้นฐานทั่วไป ประกอบด้วย 2 รายวิชาคือ วิชาหลักและการใช้ภาษาไทย และวิชาประวัติวัฒนธรรมคดีและวรรณกรรมของไทยรวม 4 หน่วยกิต มีจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาให้ถูกต้อง ปลุกฝังให้มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย สามารถใช้ภาษาไทยเป็น เครื่องมือคิดหาเหตุผลศึกษาค้นคว้าและประกอบอาชีพ รวมทั้ง เป็นสื่อในการติดต่อระหว่างกัน ซึ่งรายละเอียดของหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยพลศึกษามีดังนี้

ไทย 101 หลักและการใช้ภาษาไทย 2 หน่วยกิต

จุดประสงค์

1. ให้มีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหลักภาษาไทยและโครงสร้างภาษาไทย
2. ให้เกิดทักษะความสามารถในการสื่อสาร และการแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ

ในด้านความรู้และความคิด

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาหลักเกณฑ์และฝึกทักษะในการใช้ภาษา เพื่อให้สื่อความหมายอย่างได้ผลทั้งการพูด การฟัง การเขียน ฝึกการหาความรู้และประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง และฝึกความสามารถ ในการตีความข้อความที่ได้อ่านหรือฟังมา

ไทย 102 ประวัติวรรณคดีและวรรณกรรมของไทย 2 หน่วยกิต

จุดประสงค์

1. ให้รู้ประวัติความเป็นมาของวรรณคดีไทย
2. ให้รู้จักลักษณะเด่นของวรรณคดีไทยประเภทต่าง ๆ เช่น วรรณคดีศาสนา วรรณคดีทางการเมือง วรรณคดีการละคร เป็นต้น
3. ให้เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการต่าง ๆ ในการศึกษาวรรณคดี
4. ให้มีความซาบซึ้งและรู้จักวิเคราะห์ เปรียบเทียบ โดยนำแนวความคิดที่ได้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาวิวัฒนาการของวรรณคดีไทยในอดีตจนถึงปัจจุบัน ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณคดีกับสังคมในยุคสมัยต่าง ๆ เรียนรู้วิธีการศึกษาวรรณคดีและวรรณกรรมปัจจุบัน การอ่านเพื่อฝึกความเข้าใจ การอ่านตีความ และการแสดงความคิดเห็น

แต่จากการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่ผ่านมายังประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีสาเหตุหลายประการทั้งในด้านผู้สอน ผู้เรียน สื่อการสอน การวัดและประเมินผล การจัดกิจกรรม สภาพแวดล้อม จากปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ดังที่ จีรภา สุนทรลิขิต(2525: 65-66) กล่าวถึง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในวิทยาลัยพลศึกษาภาคใต้ของประเทศไทยไว้ว่า ปัญหาหลักสูตรวิชาภาษาไทย คือ เนื้อหาวิชาภาษาไทยซ้ำซ้อนกับเนื้อหาที่เคยเรียนมาแล้ว จำนวนหน่วยกิตและเวลาไม่เพียงพอแก่การฝึกทักษะต่าง ๆ ปัญหาผู้สอนคือ ไม่ชอบใช้สื่อการสอน ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย เป็นส่วนใหญ่ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ปัญหาผู้เรียนคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ขาดความสนใจและไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทย มีเจตคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย ปัญหาการจัดกิจกรรมคือ นักศึกษามีจำนวนมากทำให้การจัดกิจกรรมเป็นไปอย่างลำบาก ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญในวิชาภาษาไทย ทำให้ไม่ให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ปัญหาสื่อการสอนคือ ขาดแคลนสื่อการสอน และห้องสมุดเพื่อการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ปัญหาการวัดและประเมินผลคือ ข้อสอบไม่มีมาตรฐาน และการทดสอบย่อยไม่สม่ำเสมอ จากปัญหาการเรียนการสอนดังกล่าวทำให้นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเชื่อว่า การที่ผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอย่างไร อยู่ที่องค์ประกอบหลายประการ เช่น ผู้เรียน สภาพแวดล้อม ดังที่เบนจามิน บลูม (Benjamin Bloom 1976 : 167-175) กล่าวถึงตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive entry behavior) หมายถึง ความรู้ความสามารถและทักษะต่าง ๆ ตลอดจนสติปัญญาของผู้เรียน
2. คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective entry characteristics) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน เช่น ความสนใจต่อวิชาที่เรียน เจตคติต่อวิชาที่เรียน เป็นต้น
3. คุณภาพการสอน (Quality of instruction) หมายถึง สภาพการจัด การเรียนการสอนของครู การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนของนักเรียน การเสริมแรงจากครู เป็นต้น

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนจึงไม่ได้อยู่ที่สติปัญญาหรือความสามารถของ ผู้เรียนเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ดังที่ สุรางค์ จันทน์เอม (2526: 35-36) กล่าวถึงองค์ประกอบในการนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนไว้ว่า จะต้องมียุทธศาสตร์ที่ดี คือ การเรียน มีเทคนิคในการเรียนที่ดี มีความมุ่งมั่นในการเรียน และมีสุขภาพดี สอดคล้องกับแนวคิด ของ แอนน์ อนาสตาซี (Anne Anastasi 1956: 187-209) ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีความ สัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านอื่น ๆ เช่น สภาพ เศรษฐกิจ แรงจูงใจ เจตคติต่อวิชาที่เรียน เป็นต้น

เจตคติ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผู้ให้ความสนใจศึกษา เนื่องจากเจตคติมีบทบาทสำคัญ ต่อการเรียนการสอน หากผู้เรียนมีเจตคติไม่ต่อวิชาใด ย่อมทำให้ผู้เรียนไม่สนใจ ไม่เห็นความ สำคัญของวิชานั้น ในทางตรงกันข้ามหากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาใดย่อมทำให้ผู้เรียน เกิดความ สนใจพอใจที่จะใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม จะช่วยให้การเรียนประสบผลสำเร็จ ศิริชัย กาญจนवासี (2528: 8) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเจตคติว่า

. . . เจตคติ เป็นพลังอันสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือแนวโน้มในการแสดงออก ซึ่งจะ เป็นไปได้ทั้งในทางบวก และในทางลบ ถ้ามีเจตคติทางบวกพฤติกรรมจะแสดงออกในลักษณะ รัก ชอบ พอใจ สนับสนุน ซึ่งตรงกันข้ามกับเจตคติในทางลบ ในด้านการศึกษาเจตคติจึง เป็น ตัวแปรหนึ่งที่นักการศึกษาเชื่อว่า จะมีผลกระทบต่อการเรียนการสอน เป็น อย่างมาก . . .

ฉลอง ภิมย์รัตน์ (2521: 45) ได้กล่าวสนับสนุนความสำคัญของเจตคติว่า ". . . เจตคติก่อให้เกิดแรงจูงใจ (Motivation) พร้อมทั้งกระตุ้นแนวทางให้พฤติกรรมดำเนินไปตามเป้าหมาย . . ." ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยสิ่งที่ครูควรคำนึงประการหนึ่งคือ การสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาให้เกิดแก่นักศึกษา หากนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยแล้ว ย่อมเกิดแรงจูงใจ ความสนใจ และความตั้งใจในการเรียนวิชาภาษาไทย ดังที่ แอดเลอร์ เออร์วิง (Adler Irving 1966: 706-715) กล่าวไว้ว่า การให้การศึกษากับเด็กไม่ว่าจะเป็นวิชาใดจะต้องพิจารณาความต้องการและพื้นฐานของนักเรียน จึงจะสามารถให้การศึกษากับเด็กได้ถูกต้อง เด็กจะเรียนวิชาใด ๆ ได้ผลดีคือเมื่อมีความชอบหรือเจตคติที่ดีต่อวิชานั้นด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ ปราณี รามสูตร(2528: 195) เกี่ยวกับความสำคัญของเจตคติที่มีต่อการเรียนการสอนว่า ". . . หากมีเจตคติที่ดีต่อวิชาใด ย่อมมีแนวโน้มที่จะพยายามเรียนให้ได้ผลดี แต่ถ้ามีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาใดผู้เรียนจะไม่สนใจเรียนวิชานั้น และส่งผลสะท้อนไปสู่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดังกล่าว . . ."

จากแนวคิดข้างต้นในการจัดการศึกษาสิ่งสำคัญที่ครูต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์กับความรู้ด้านเนื้อหา คือ เจตคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาเรียน เนื่องจากวิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งผลิตครูพลศึกษาและสุขศึกษา วิชาภาษาไทยจึงเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพในภายหน้า และเป็นแนวทางในการแสวงหาความรู้สาขาวิชาต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทย กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคาเนิล ซี นีล นีโอ กิล และ เวอร์เนอร์ ทิสเนอร์ (Daniel C. Neale, Neol Gill and

Werner Tismer 1970: 232-237) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชา กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนพบว่า เจตคติต่อวิชาเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จันทร์เพ็ญ ธนาศุภกรกุล (2525) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จรี ลัมพิสุทธิ์ (2526) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า เจตคติของนักเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุรรัตน์ ศิริรัตน์ (2530) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชากฎหมาย กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชากฎหมายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7 พบว่า ทัศนคติต่อวิชากฎหมายมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชากฎหมายในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้วยข้อสนับสนุนจากการศึกษาวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้คือ เจตคติต่อวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีการศึกษา 2531 จากวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ 17 แห่ง

1. วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ
2. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง
3. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี
4. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี

5. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร
6. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย
7. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์
8. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง
9. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
10. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
11. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ
12. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ
13. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี
14. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา
15. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร
16. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่
17. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยประกอบด้วย 2 รายวิชาคือ วิชาหลักและการใช้ภาษาไทย และวิชาประวัติศาสตร์และวรรณกรรมของไทย

ตัวแปรที่ศึกษาคือ เจตคติต่อวิชาภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เจตคติต่อวิชาภาษาไทย หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อวิชาภาษาไทย ในด้านคุณค่าความสำคัญและประโยชน์ของวิชาภาษาไทย การนำวิชาภาษาไทยไปใช้การมีส่วนร่วมในกิจกรรมวิชาภาษาไทย และความนิยมชมชอบต่อวิชาภาษาไทย ทั้งในทางบวกและทางลบ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง ผลรวมคะแนนจากแบบทดสอบวิชาหลักและการใช้ภาษาไทย และแบบทดสอบวิชาประวัติศาสตร์และวรรณกรรมของไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารและนักการศึกษา ในการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมต่อไป
2. เป็นแนวทางในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยแก่นักศึกษา
3. เป็นแนวทางแก่ครูในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. เป็นแนวทางแก่ผู้สนใจในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยต่อไป